

С Л А В Я Н С К И Ж У Р Н А Л

ГОДИНА IV.

Русчукъ 7 Августъ 1882.

БРОЙ 9.

Излиза два пъти въ седмицата всѣка:
Срѣда и Събота.
Цѣна:
За година . . . 5 ср. рубли пони.
За шесть месеци 3 ср. рубли „

Сичко, което се отнася до вѣстника, надписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
Печатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се галаща:
За всеки редъ при пръвъ пѣтъ 20 стот.
За „ „ „ вторий пѣтъ 10 „

Руссе 6 Августъ 1882 г.

Неискахме да говоримъ вече за работи, които твърдѣ малко ни служатъ на честта, които не благоприятно ни препоръчватъ, които най-сѣтливъ повѣче сж вредителни отъ колкото полезни, но въпроса понеже е отъ висока важностъ, понеже се касае за образованието на младото поколение, то за свята дължностъ счетохме да произнесемъ пошепетъ думи, въ имѣто на правдата, въ честъ на безпристрастието, което за жалъ въ насъ, крайно е прѣзрено.

Въпросътъ е за Русчукскитѣ въобще училища, особено за училищното Настоятелство. — Както е всѣкому извѣстно, споредъ съществуващитѣ училищни инстукции, всѣка година насѣлението си избира лица за училищни настоятели, които иска, същото разбира са, както е ставало всѣка година, тъй трѣбоваше да стане и тая година; въ Русчукъ обаче не стана тая година никакво избирание на училищно настоятелство, нѣ старото (ланското) само себѣ си вижда са избрали или както нѣкои казватъ, Градския Съвѣтъ го подвърдило и то си останало и за идущата година! Това не само очуди гражданетѣ, нѣ и произведе въ тѣхъ едно негодование, едно неприятно расположение къмъ градскитѣ ни учебни завѣдения, които се поддържатъ отъ помощта на богатия и сиромаха и сѣки разбира са иска да се ползува отъ правата, които му дава не само закона, но и самото гражданство.

Ний нѣмаме нищо, нито противъ учители, нито противъ училищни настоятели, нито противъ Градски Съвѣтъ; още по-малко искаме да раскриваме способноститѣ на първитѣ, желанията и цѣлѣта на вторитѣ, дѣлата и честността на третитѣ; но само ще кажемъ че да се отнематъ правата на толкосъ хиляди граждани и да са не чуе тѣхния гласъ, това е нѣщо повѣче отъ непонятно, отъ което навѣрно сѣкии ще каже, че не може да има добри слѣдствия. Защо най-сѣтливъ, да не са свикатъ гражданетѣ на събиране, и тѣ или да потвърдятъ ланското настоятелство, или да си избиратъ ново? Защо да не са постъпи законно, зашто да са дава поводъ, на разединение, зашто да се полагатъ учебнитѣ ни завѣдения, за предмѣтъ на частни каприци и раздори? Ний мислимъ, че ако има да се гони и постига нѣкаква си цѣль, то тя можеше да се търси вѣнъ изъ училищата и постига по други начини, а не чрѣзъ училищно Настоятелствование! Така разбираме ние че трѣбва да постъпватъ патриотитѣ и честнитѣ хора, а не, щепи не щепи, азъ ще бѣдж. Настоятелъ! На сила спасение! Най-сѣтливъ, каква полза ще има за градъ, особено за едни учебни завѣдения, които очакватъ своята поддръжка отъ народа, на които съдбата зависи пакъ отъ народа, ако не му са даватъ никакви права? Естествено въ такъвъ случай, мнозина ще си обрнатъ поглѣдитѣ

отъ тия завѣдения, като се откажатъ даже и да помагатъ. Тогасъ, какво трѣбва да се прави? Да останемъ безъ училища ли, да се принуждава народа на сила да помага?

Върнатъ се нѣкои дѣла, на които за слѣдствието твърдѣ малко се размислява; билъ който и да е, когато е въпроса за нѣщо общо, трѣбва да се откаже отъ частнитѣ си каприци, да не става причина да се поражда несправедливост, поне къмъ учебнитѣ ни завѣдения, отъ които зависи бъдущето на отечеството ни.

По поводъ на горѣ-изложеното, начаваме са че гражданетѣ написали и цѣли да подадатъ единъ протестъ на градския съвѣтъ, зашто да не са избере ново училищно настоятелство. Ний съжаляваме труда на гражданетѣ въ тоя случай, зашто знаемъ, че нищо нѣма си спомогнатъ.

По този начинъ, какъ ще върви нашето учебно дѣло, това остава да ни покаже времето, а че не може да има ождаемия успѣхъ въ това нѣма съмнѣние.

Изводъ отъ рѣчта, която „Грегори“, председателя на университета въ Чикаго, е произнесалъ на митинга асоциацията на социалнитѣ науки.

„Американския печатъ казалъ председателя, най-добриятъ отъ всичко представлява американския животъ и американския народъ. Който иска правилно да опѣни духътъ, гениитъ и животътъ на американцитѣ, той трѣбва хубаво да изучи вѣстникитѣ въ нашата страна. Нашитѣ добродѣтели и пороци, нашитѣ мисли и възглѣдове, нашата политика и търговия, нашата предприимчивостъ и гордостъ, нашата слабостъ и сила, нашитѣ вѣрвания и обичаи — съ една рѣчь, всѣката наша цивилизация се изражава въ нашитѣ многочислени периодически издания.

За да се опредѣли значението на нашитѣ вѣстници, не е достатъчно само да се представи тѣхното число и да се покаже на тѣхното изумително разнообразие. Не, трѣбва хубаво да се заблѣжи, каква велика армия писатели се подвизава въ стълбоветѣ на вѣстникитѣ и журналитѣ. Дългия списъкъ на редакторитѣ, сътруднитѣ, репортеритѣ, корреспондентитѣ, критикитѣ, събирателитѣ на вѣстнитѣ новини и други съучастници отъ всѣкакъвъ родъ, които работятъ съ плата и безплатно — заключава въ себѣ грамадна частъ талантливи хора въ нашата страна. Американецътъ, койго никога не пише за въ вѣстникитѣ, навѣрно стои на ниска степенъ въ интелектуално развитие. Постояннитѣ писатели и писателки въ вѣстникитѣ у насъ сж повече отъ 25,000. Най-добритѣ умове въ нашата страна говорятъ чрѣзъ вѣстникитѣ и журналитѣ. Най-добрата и свѣжа мисль на народа, трѣбва да се търси въ най-последнитѣ броеве на периодическитѣ издания.

Никадъ вѣстникитѣ нѣматъ такъвъ силно влияние, каквото тѣ иматъ въ Америка. Американцитѣ живѣтъ, работятъ и мислятъ съ помощта на вѣстникитѣ. Вѣстникитѣ на всѣкадъ и всѣкоги ни съпровождатъ, като записватъ нашия всѣкидневенъ животъ, като критикуватъ нашитѣ планове, като изражаватъ общественото мисъне, като прилагатъ печата на позоритѣ или на частта на всѣка страница въ нашата история. Нито единъ американецъ може да игнорира вѣстникитѣ; нашия народъ глѣда на вѣстникитѣ, като на второ провидение, което награждава за добритѣ дѣла и наказва за злитѣ. Честнитѣ хора се осиянятъ на тѣхъ, като на силна обществена поддръжка, а безчестнитѣ се страхуватъ, като очакватъ отъ тѣхъ справедлива награда.

Всѣкитѣ сили, които дѣйствуватъ въ извѣстенъ моментъ, се обнаружаватъ на вѣстничитѣ стълбове. Всѣчко, което движа народътъ, което възбужда неговитѣ страсти, страхове, надежди — всѣчко намира свой исходъ въ вѣстникитѣ. Вѣстникътъ е языкъ на народътъ; той е рѣчь на маситѣ и обществата.

Гигантскитѣ сили на американскитѣ вѣстници иматъ съответственото гигантско влияние на характерътъ, дѣлата и съдбата на цѣлиятъ народъ. Никой не може да отрече това влияние; това не е даже само влияние, а нѣщо повече — образование. Нашитѣ свободни училища, образуваатъ дѣцата, а нашитѣ вѣстници сж училища за възрастнитѣ американци. Свободния печатъ е необходимо допълнение на свободното училище. Безъ училища печатътъ не би ималъ читатели; безъ печатъ училищното образование не би принесло нито половина отъ своитѣ плодове. Съ всѣкитѣ наши училища, нѣ безъ печатъ, ние никог не би станали интелегентенъ народъ. Даже нашитѣ книги и библиотеки неможатъ да възпитаватъ умътъ на народътъ тъй, както вѣстникитѣ. Вѣстни-

кътъ е най-добрата библиотека на народа; той е енциклопедия за милиони. Сравнително малцина посѣщаватъ библиотекитѣ, а вѣстникитѣ прониква въ всѣка къща.

За повечето хора вѣстникътъ има даже преимущество прѣдъ книгата; вѣстникътъ се касае до интереситѣ на деньтъ; той говори за запятията на хората, за тѣхнитѣ политически партии, за тѣхнитѣ черкови, най-сетивъ за тѣхъ самитѣ. Вѣстникътъ облагородява тѣхния обиденъ животъ, като извлича изъ всѣкидневнитѣ явления практически уроци на мъдростта. — По такъвъ начинъ, хората неволно се негръхватъ изъ тъмнитѣ изолирани жили и прииматъ съзнателно участие въ великата драма на текущата история. Съ помощта на вѣстникитѣ, както съ помощта на живи нерви, всѣки гражданинъ, колкото тжменъ и да бѣде той, се съчленява съ обществения организъмъ и дѣйствително чувства всѣки ударъ на бурята, която се разразява надъ обществото, и всѣко благоприятно духание, което го посѣщава; той се въздушевява отъ обществения духъ на силата и величнето; той тържествува или страда при всѣко важно движение на народния животъ.

Влиянието на вѣстникитѣ върху читателитѣ, не се простира само въ предѣлитѣ на националната территория. Вѣстникитѣ минува моретата и вѣжда своя читателъ, тъй да се каже, въ парламента на свѣтътъ; читателътъ става съдия надъ руситѣ и турцитѣ; той изслушва съвѣтитѣ на Биернака и Гладстона; той слѣди борбата, която се води въ Франция и Италия; той прониква и, въ великитѣ азиатски господства и, въ силата на своето съчувствие, той става гражданинъ на свѣтътъ. Като съди въ своята скромна колиба, читателътъ на вѣстникитѣ приема участие въ интереситѣ на всѣкото човѣчество. Кой може, послѣ това, да отрича, че неговия собственъ умъ не крѣпне, че неговия умственъ горизонтъ не се раширява — вслѣствие на такъвъ всѣкидневенъ обзоръ на великитѣ свѣтовни движения?

Да отидемъ по натагъ. Съвременния вѣстникъ отпечатва тѣи сжщо движението на мисльта; той съобщава на читателитѣ успѣхитѣ въ всѣкитѣ науки и искусства; той по такъвъ начинъ става народенъ университетъ; на неговитѣ стълбове, както и въ аудиториитѣ, се даватъ лекции по най-новата история и политика; съобщаватъ се отчети за послѣдитѣ открития въ всѣкитѣ области на знанията и искусства.

Обществото, което чете най-много вѣстници, навѣрно ще бѣде най-образованото и най-просвѣтеното. Разбира се, че не всѣки ще знае всичко това, което се пише въ вѣстникитѣ, но благотворното влияние на вѣстникитѣ се заблѣзва въ неизбѣжното подигане умственото развитие на всѣкото читающе общество. Американскитѣ народъ, ако извадимъ изъ него всѣката маса безграмотни чуждестранци, навѣрно ще се покаже най-начитания и най-интелигентния народъ въ свѣтътъ. — II за всичко това въ значителна степенъ той дължи на вѣстникитѣ. Американскитѣ вѣстници превъхождатъ по числото и, съ малки искключения, по качеството вѣстникитѣ на всѣкитѣ други господства на свѣтътъ. Като измѣнимъ старата поговорка, ние можемъ да кажемъ: „Каквито сж вѣстникитѣ — такъвъ е и народътъ“.

Ж. Д.

АНТРОПОЛОГИЧЕСКО НАПРАВЛЕНИЕ ВЪ ИЗСЛѢДВАНИЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА И НАКАЗАНИЯТА. (Новата школа въ Италия)

Отъ „Юрид. Вѣстникъ“

(Продължение отъ брой 8).

Какво дѣйствително значение иматъ изслѣданията на Ламброзо и основнитѣ послѣдователи въ учението за престѣпленията въ углавното право? Ценосрѣдственното значение — твърдѣ малко сходя и то исклучително къмъ констатирование този фактъ, въ който едвали нѣкой по рано ел е съмнявалъ, и въ телото на затуптитѣ подъ страхъ на наказание дѣянния т. е. въ числото на престѣпленията се намиратъ вѣколко такива, които по съдържанието си сж противни на човѣческата природа и въобще културний човѣкъ въ частностъ. Послѣ изслѣданията на антропологическата школа, наедно съ свѣтъ движения въ областта на естественитѣ науки, потвърдиватъ началото на законообразността на човѣческитѣ дѣйствия, като опровергава старата теория на свободната воля и основнитѣ и на нея учения; но това не сж е представило нѣщо ново, съвременната наука на углавното право, отдавна е поставила началата за вмѣненията на престѣпленията по край фикциитѣ на свободната воля, а въ нашата Русска литература и произведенията и въ послѣдитѣ години сж основани на отричания отъ свободната човѣческа воля. Повече никакви други въпроси, които влизатъ въ съставътъ на прѣстѣпната наука, антропологическата школа не докача. Що ея отнася до наказателното учение на Ламброзо, то нато вземемъ въ внимание горѣказанното, ще дойдемъ до заключение, че това учение оставя съвсемъ на страна основнитѣ моменти на наказанието, като институтъ на правото являющитѣ сж юридически послѣдствия за прѣстѣпленията и основана на юридическата природа на

последний; наказанието на Ламброзо се явява едно просто явление на защита и истребление от вредните животни, т. е. работа на Господарственната администрация, а не углавното правосъдие, и за юриста остава неразбранно, защо препоръчителният от него мърки трябва да се прилага само на тѣзи, които сж извършили престъпление, а не и на всички чловѣци принадлежащи по своята организация, къмъ нещастния типъ на тая дожня раса. —

Можемъ ли ний най подиръ всечко горѣказанно да признаемъ въ Ламброзо и неговитѣ послѣдователи „Новата школа за криминалиститѣ“? Можемъ ли да говоримъ за „Рформата на углавното право“! Можемъ ли сѣди за автора на горѣпоменатитѣ въ „Журнала на гражданското и углавно право“, да кажемъ че науката по углавното право, която нарича сѣ призьрние „криминалистика въ лицето на Ламброзо открива за сѣбѣ си новъ пътъ, въпреки вситѣ протести на теоретичитѣ отъ прежното направление. Учението на Ламброзо има голѣмо значение въ антропологята, и всѣкий трѣбва да я приветвува като нова луча въ областта на чловѣкодѣянето; нѣ тя не принадлежи на углавното право, нейната свързка е основа исклучително на едно недоразумение. Отъ криминалиститѣ тя може да срѣшне протестъ, както и се случи, само отъ защитницитѣ на свободната воля, а пъкъ наука на свободната воля никакъ не принадлежи на углавната наука, а къмъ Психологията, която ся занимава съ нея.

Като са обръщамъ къмъ втората страна на Ламброзовото учение, и къмъ тѣзи практически учения, които предявява редѣтъ на Господарственния животъ. Въ качество на предупредителни мѣрки виждамъ да ся предлагатъ: отмишляване съдилищата съ съдебни заседатели, унищожаване гласността и публичността на съдопроизводството, стеснение печата, стеснение правата на събрание, отстранение представителитѣ по науката на правото, законодателнитѣ работи и др. т. Неволно ни ся представя въпросъ: за какви добри и бѣдѣщи добрини ся предлага таково отказване отъ най-добритѣ приобретения въ свѣрвменния напредѣкъ (прогресъ) и културностъ, въ борбата за която е пролѣна толкова кръвъ и турено толкова сили? Ламброзо ще каже: заради най-доброто напредѣвание и усъвършенствование на чловѣческата порода. Нѣ ще му кажемъ, че състоянието което рекомандува въ видѣ на прогресъ, едва ли не е въ състояние на вѣсточнитѣ деспоти, т. е. такова състояние което отдавна е вече приживѣло отъ европейскитѣ народи, отъ които по нѣтъ на прогреса сж дошли къмъ свѣрвменната форма на животъ; роди напредѣка; гдѣто шекаже трѣбва да ся връщамъ, къмъ такъвъ редъ на животъ, който еднажъ е показалъ несъмнѣтеленъ съ прогреса. Тѣзи страна на антропологическото учение е безусловно слаба, и мислимъ да е лишена отъ всяка плодотворна сила. Първо стесняване напредѣкъ печата, ше завлече подиръ сѣбѣ си цѣлъ редъ неудобства и злоупотрѣбления, именно това за отстранение на които свѣрвменния животъ ги е дигналъ началото на свободнитѣ животъ, и унищожаване на съдоветѣ съ участие на съдебни заседатели и ограничаване публичността на съдопроизводството, ше има такива послѣдствия. Второ не е мѣчно да ся види, че стесняване и ограничаване на най-естественитѣ чловѣчески стремления, при това, стремлението което усилива развиването на културата, каквото е напредѣкъ, стремление къмъ съобщаване и размишляване на мислитѣ въ разни видове на събрания, не може да има добро всѣстително влияние, а пъкъ въ отношение на социално — политическо, трѣбва да повлече сѣдѣ сѣбѣ си такива послѣдствия, вредата на които много ше превиси отъ съмителнитѣ изгоди, каквито сж обещанията дачами отъ антропологическата школа; образуванието на Господарствени тайни съюзни общества съ противогосподарствени или антистически цѣли, ето за такива неизбѣжни резултати, може ся зематъ подобни мѣроприятия, а никакъ не за нѣща, които каратъ народѣтъ съ връщане въ срѣднитѣ вѣкове и на каравѣда стоимъ предъ Испанскитѣ инквизиции, нѣщо което днешнитѣ вѣкъ и свѣрвменната наука не може и никога не ше ся съгласи съ науката на Ламброзо, въ отношение на разни ограничаваня по съдебната часть. Що се отнася до вѣтрѣшното пригледане на приетѣнитѣ, то желяемъ на Ламброзовитѣ послѣдователи успѣхъ, а никакъ не и мѣшателство въ въпроси рѣшени отъ специалиститѣ по углавното право.

Тръвъ 19 Юлий 1882 г.

Превель Н. Д. . . .

ИЗГЛЕДЪ НА О-ВЪ КАПРЕРА.

(и обитателитѣ му Гарибалди)

Островѣтъ Капрера, състоящъ отъ чистѣ гранитенъ камѣтъ, когото пробиватъ значително число бързотечни, бистри и богати източници, които богато напояватъ почвата, е островъ пустинни.

Той ся покрива отъ богата растителностъ, която се распространява повечето въ ширина, нежели на горе, по сѣдѣствие на безпреграднитѣ бурни вѣтрове, които като произлизатъ островѣтъ, пригнѣтватъ растителността му. Той всекога ся посѣщава отъ тѣзи въздушна, силна стихия, благодарение на когото, и въздухѣтъ тамъ е

твърдѣ здравъ. — Дърветата, които произрастватъ въ островската долина, сж съ необикновена Ароматичностъ. — Насѣчете клонове, направете отъ тѣхъ единъ купѣ, запалете го, и вий ще видите въздухѣтъ препълненъ съ Ароматическо благоухание. Въ долинитѣ и пространството колкото се намира между дърветата, пасѣтъ добитѣцитѣ, ако не много, но бодри; не едри, а москулисти. — Не многочисленитѣ обитатели на островѣтъ, живѣятъ ако и не въ богатство, но всегда сж сити и доволни; тѣ са прехранватъ отъ часги съ ри боловство, землѣдѣлие и ловджилѣкъ.

Жителитѣ, по причина на своята малка цифра, нѣматъ нужда отъ администрация и въобще отъ правителство. — Природата, при другитѣ добрини, съ които е дарила отечеството на „Всенародния герой Гарибалди“, го е надарила и съ тѣзи, сир. съ отелствението на умразното католическо духовенство. — Обитателитѣ служатъ въ глубината на своята душа, като на всевишния Бога, черкуватъ се подъ широкитѣ стрехи на природниягъ Храмъ, сводѣтъ на когото е небо — звѣздитѣ съпоцѣни Ламбади. — По този начинъ, и самитѣ Гарибалди въ своягъ романъ „Clelia“ описва островѣтъ Капрера. Около му се виждатъ нѣколко дозакиски здания, съ сини балкани; които ся обкружуватъ отъ не широки поляни и гѣсти дървеса. — На единъ отъ скремнитѣ краища, е и строенъ съ проста архитектура, домѣтъ на свободололюбивитѣ Гарибалди. Пространството около къщата е посѣяно съ житни растения, а въ дворовѣтъ се виждатъ да ходитъ пауни, пуйки и кокошки. — Малкиягъ този островъ, съ не много си здания, койго отъ днесъ става като святиня на Италия и извѣстенъ на цѣлий свѣтъ, не отдавна, е запосѣщаванъ и продължаватъ да го посѣщаватъ съ хиляди хора отъ всѣкитѣ краища на свѣтътъ, даже и изъ вѣнъ границитѣ на поетическа Италия, съ свѣсъмъ противоположни убѣждения.

1853 та година е, когато Гарибалди съ своето семейство, се е поселилъ на този островъ, гдѣто и до днесъ е уцѣлелъ дѣсечиятъ палатъ, въ когото той първитѣ години отъ своетъ пребивание е проживѣлъ.

Дървената воденица, (собствено негово изобрѣтение) и днесъ даже протите и конструция прищопватъ житното зърно и правятъ брашно въобще на всѣкитѣ жители на островѣтъ. Малката цещѣра койго му е служила като кухня, също е уцѣлеа.

Въ 1877-мата година, Гарибалди написалъ на приятеля си Дра Прандина слѣдующето писмо:

Скъпий ми Дре Правдино!

Когато азъ умра, недей се отказва отъ да земешъ грижата на себе си за да предадешъ на пламцигѣ мое тѣло. — Пѣтъгъ, койго води отъ моятъ домъ къмъ источната страна, на долу къмъ Брѣгѣтъ, въ 300 раскрачи на лѣво, има зеленище, косто се отнася до едната страна на стѣната. Направете една кругла ограда отъ лаврови, акациини и отъ други ароматияни дървеса, преградете това пространство съ жельзани преградки, поставете надъ откритиятъ гробъ мойгъ трупъ, облеченъ съ червена риза, и слѣдъ това, запалете дървеното кладобище. Останкитѣ отъ тѣлото ми нека да бѣдѣтъ положени въ една проста отъ гранитѣ урна, която да поставите наредѣ отъ гробницата, която съдържа прахѣтъ на мойгѣ умрели дѣца — Роза и Анита, подъ голѣмото Акацево дърво. Такова ако и да било желанието на Гарибалди, обаче, неговитѣ сънародници, които позятъ неговата паметъ като сватиня, рѣшиха инакъ, и роднитѣ на покойниягъ герой трѣбваше да преклонатъ главата си предъ тѣхната воля.

Всѣкитѣ, койго знаютъ Гарибалди, напредѣ му е било обикновенната нравствена чистота. Мень ми се пошадна (казва авторитѣ на статията) да се запозная съ него въ Миланъ презъ 1862 год. и до днесъ, когато вече той несъществува, всеки пѣтъ когато го виждахъ, по-вече и по-вече ся учюдвахъ на неговата чистота. Въ нея се заключава всечката основа на неотразимитѣ му сили и влияния надъ чловѣцитѣ, които сж доходили до чудни и удивителни дѣйствиия. Положително, въ всѣкитѣ си животи, азъ не съмъ срѣщналъ другъ подобенъ чловѣкъ, въ очитѣ на когото да би свѣтла чистотата на свитѣтъ както въ Гарибалди.

Въ тѣхъ се е очертавала всечката му душа, така сжшо крепка и спокойна, както и неговитѣ възгледъ — Очитѣ му не са бѣлѣчили съ толкозъ Гениаленъ умъ, но подъ тѣхнитѣ възгледъ, се е установявалъ всекога топълъ животъ, освѣтленъ отъ чистота. Нито 75 год. възраст нито болеститѣ (като исклучимъ нѣкои въ послѣднитѣ му дни) не са умалили силитѣ му. — Бѣше въ послѣднитѣ години, когато ми се случи да отида при него; той не бѣше въ пълна сила да протѣгне рѣцитѣ си, нито пакъ да се допре чловѣкъ до тяхъ, до такава степенъ бѣха исклучени и изсъхнали отъ болѣсти и при всячко че той е испитателъ на жестоки еградания и болѣзни, но очитѣ му бѣха като на юноша и гласѣтъ младъ. Освѣтъ не съмнѣната нравствена чистота, пригнѣжавалъ е даже и невѣроятна сила на своята воля; той е можѣлъ да прѣтърпява и най жестокигѣ физически страдания и лишения безъ да повлати духѣтъ си. — Лицата, които сж би-

ле въ походѣ съ него (продѣлжава авторитѣ) казвали са ми, че той е бѣгъ често свѣршено боленъ, и когато другитѣ мислили че ше умре, той е възсѣдвалъ на конитѣ, отивалъ по горитѣ, на чело на своята волентир-ка чета, правилъ сражение, распорѣждалъ ся, тѣй славно, както като свѣршено здравъ вождъ. — Само слѣдъ сражението, и то ако му позволявало времето, се обръщалъ почти на неподвиженъ трупъ, въ продължение на нѣколко часове. — Комуто е извѣстна неговата биография, той лесно би си прѣдставилъ, като отъ колко физически болки се е състоялъ неговиятъ тѣлесенъ организъмъ. — Не по малко отъ това, той се е показвалъ всекога здравъ, ако нуждата го е предизвикала. — Не мудрено, въ въображенията на Неаполитанското и Сицилийското прослоудие, се представлява като едно безсмъртно и свѣрхъ естествено същество, косто не било могло и да умре. — За това, не само менъ, но и на други са е разказвалъ този епизодъ отъ Италийското прослоудие. — Има даже и съчинения, които сж написани отъ езуититѣ (заключитѣ Гарибалди) кито обѣматъ въ себе си разкази за разнитѣ чудовищни дѣла изъ неговиятъ животъ, които не отдаватъ на друго тѣзи чудовища, а предполагатъ че всѣкитѣ тѣзи ставатъ чрезъ дѣйствието на злитѣ духове, които покровителствуватъ еретикѣтъ.

Хладнокрѣвието му, било не само поразително, но даже у увлекателно въ неговитѣ съ неприятелѣтъ сражения. — Не отъ неговитѣ поклонници, а отъ лица, които далеко стоятъ отъ него, сами разказвали мѣжду друго и за стѣжката на Гарибалди въ Палермо. По всѣкитѣ нѣтъ, дору до самитѣ предградия на градѣтъ, сѣдели обкопани неприятелскитѣ войски, които като градъ хвъртали куршумитѣ си върху Гарибалди, на когото и самитѣ му най хабри послѣдователи, се колебали, да вървятъ напредъ, а той, самъ, и надалечъ отъ своягъ отрядъ, спокойно идвалъ да влѣзе въ градѣтъ седящъ на коня си, гдѣто не само куршуми като градъ можали да паднатъ върхъ него, но и цѣли полкове отъ неприятелска войска, можали да се хвърлятъ отгоре му. Всѣкитѣ, даже и тѣзи, койго му бѣха враговете се увлѣкоха. Тѣли отъ народъ, цѣлиягъ градъ, всечка Сицилия влѣзла подъ негова властъ. — Когато той бѣше диктаторъ въ Неаполъ, сжщо се повторило прѣдъ него. Ако и по убѣдението си републиканецъ, косто той не криеше даже и до свѣршекѣтъ на живота си, той разбираше че веднага Италия да се промѣни въ републиканска форма, е било невъзможно, и затова, той повикалъ Виктор Емануила, да приеме коронага на Италийската независимостъ, въ когото Гарибалди лесно можеше да утвърди своята династия. — Въѣето това, той скромничко отиде на О въ Капрера, като остави на народѣтъ си въспоминание, като на необорима сила, пълна отъ добрини и справедливости.

Колко ли нѣтъ, както въ Америка, тѣй и въ Италия, той можеше да земе властѣта въ рѣцитѣ си! но той не предавалъ въ рѣцитѣ на тогова, койго би билъ полезенъ на народа. — Популарността му била грамадна и неизмѣрна даже. Въ Пекия, гдѣто той лѣчеше Ас-промонтеската рана, и гдѣто и до сега се пази една часть отъ неговитѣ кости, се случи щото и азъ да живѣмъ въ отелѣтъ „Relle Vue“ въ койго отелъ е живѣлъ и Гарибалди скромничко въ една отъ неговитѣ стаи. Въ връме на обѣдъ, той ходилъ въ друга една близна стая. Пекия, буквально е била обградена отъ достаточное число негови поклонници, които са го обожавали. Когато Гарибалди обѣдвалъ, съ хиляди очи отъ градината глѣдали презъ прозорцитѣ прочутиягъ герой. (Слѣдва).

М. Пи. М.

Рахово

ДОПИСКИ.

ТЪРНОВО 29 Юлий 1882

До Г-на Редактора на В. „Славянинъ“

На 21 того трѣгналъ бѣхъ да ся расходя по шосето за Варбанаси, въ което шосе, близо до Каменецъ пристигнахъ едни мои роднини, които и тѣ върнаха сжщото. Една жена отъ роднитѣ ми каза, да отидемъ да пощуваме въ женскни манастиръ Св. Никола въ Варбанаси, тѣй като е вече късно за отивание обратно въ Търново, на което ся съгласихме и трѣгнахме за манастиря. Влѣзохме въ манастирския дворъ и отидохме дору до църквата, безъ да доде нѣкоя сестра (калугерка) да на посрѣшне или да на попита що сме дошли; въ сжщото време сжгледѣхъ че една сестра глѣда отъ единъ прозорецъ, но не говори нищо, помислихъ си че тя може да бѣде или слѣпа или глуха, та не дохожда да на посрѣшне както въобще ся слѣд-

ва въ манастиръ. Разхождахме ся почти 10 минути по дворътъ на манастиря, но като разумѣхме че нѣма да на послѣдва надѣжното, рѣшихме ся да влеземъ въ манастирскитѣ стая; въ една отъ стаятъ намѣрихме една сестра, една бабичка и едно момиче на име Керана изъ село Самоводени, които работяха. Попитахъ ги: не можахте ли да осетите че има хора въ двора, не, отговори сестрата, която на глѣдаше по напредъ отъ прозорецътъ. Слѣдъ малко време, дадохъ ни една стая, въ която като са расположихме, вечеряхме и почнахме да се разговаряме както е въобще свойственно на хората, въ сѣщото врѣме почна да се тропа надъ стаята ни и да се говори: защо не спите, по говорите, не мислитѣ ли че утрѣ ний трѣба да ставаме, тука не е ханъ а кѣща хичъ, гиди . . . . .“ Слѣдъ това като взехме предъ видъ че са намираме на чуждо място, сѣгласихме ся да заспимъ. Това не бѣше доста; утринътъ едно момиче около 10—12 годишна възраст, откъсна едно цвѣте, което бѣше на пѣтия въ манастирски дворъ, една сестра са произнесе, като каза грубо да не кѣса цвѣтетъ, следователно тая сестра се отнеси къмъ момичето тѣй, както въ турско време ся отнасяха пиенитѣ жандари, къмъ българитѣ. За сега доста е толкова за да се осветли публиката, и благоволете моля Ви да публикувате въ вѣстникътъ си.

М.

Тутрананъ 31 Юлий 1882 г

Нѣма по-лошо и по-гнусно на свѣта, освенъ лицемерието и лъжата, мисляхъ да не продумамъ нито дума, нѣ да мълча чувствата ма борягъ; да викамъ, людѣ ще ми кажатъ, затова по добръ е да си изкажа дерта, поне на добритѣ и честни читатели, че може би да ма утешатъ, може би да ми кажатъ, че имамъ право; нѣ нѣма кой да ма слуша, драги мои читатели, прочетете ми долнитѣ редове, които точно и вѣрно ги излагамъ предъ вази, и предъ публиката. Злощастния ни беденъ градецъ! много звани, а малко избрани; много са умъ да даватъ, нѣ хлѣбъ не даватъ; Много е лесно по-големия да излъже по малкия. Ето ви примѣра на горѣзададенитѣ ми въпроси: На 1 Юлий 1882 год. бѣше дошелъ въ града ни, члѣна-кассиера на Русенския Окрѣженъ Управителенъ Съвѣтъ Г-нъ Петъръ Винаровъ, по разглеждане смѣтнитѣ на двата си манифактураджийски дюгени въ градеца ни, въ това врѣме Тутраканското Градско Общинско Управление, съ законно постановление, продадъ бибешкитѣ (чакълъ), които са бержатъ въ предѣла на г. Тутраканъ, и то само когато е водата малка на Г-нъ Д. Байновъ местенъ Тутр. жителъ, по 8 1/2 лева и то за 500 стѣжжини; слѣдъ това нѣколко граждани ся допитаха до Г-на Винарова, колко се земало на стѣжжината въ Русчукъ на бибешкитѣ; той имъ съобщилъ, че законно е потвърдено отъ Министерството, по 16 лева стѣжжината, че този материалъ билъ ся считалъ изработенъ, а за камацитѣ дето се дѣлали, те биле по 8 лева, а въ г. Тутраканъ още отъ турско време този материалъ ся е продавалъ отъ Градския Съвѣтъ, а не отъ Окрѣжния Съвѣтъ, сир. само въ Тутраканския районъ. Слѣдъ продажбата на бибешкитѣ, появиа ся покупачи, които дадохъ 11 лева на стѣжжината; Гражданитѣ отъ надѣжането на Винарова, разбунтуваха ся

противъ Градския Съвѣтъ, когато въ Русчукъ този материалъ билъ утвърденъ по 16 лева, на какво основание Градския Съвѣтъ да го продаде по 8 1/2 и всяко нѣщо, както казалъ Винаровъ, трѣба да излъже на наддаване, съгласно окрѣжното! . . . Сиромаша градски съвѣтъ, по разбунтуването, като ся видя виноватъ, събра почетнитѣ си членове и развали първото постановление, като постанови друго постановление, съгласно утвърдената цѣна: 16 лева, споредъ казаннето на Винаровъ, сир. че може веѣки да носи нѣсакъ, като заплати 16 лева. Тука всичко са помири, всички ли предизвиканни се уталожиха, и Винаровъ, като чу постановлението прѣдъ гражданитѣ одобрява, че станало законно сега! —Гледайте слѣдствието: слѣдъ нѣколко дни, покупателя на пясакъ Израилъ Хиринъ, съ прошение заявява, че дава на стѣжжината по 10 лева, съвѣта му отговорилъ, че съгласно постановлението, не може по-долу. Покупателя излъзва и отива . . . Тука има риба работа! . . . (попитайте тѣхното начлство р.) огнива еврейна въ Русчукъ и Окрѣжния Съвѣтъ продава сѣщия материалъ по 8 лева, безъ да постѣпятъ съгласно окрѣжното сир. да го извадятъ на наддаване! Бай Винаровъ, гдѣ си сега да си отворишъ високоумнитѣ Тутракански съвѣти, съ които развѣлнува Тутраканското население, защо не си казалъ, че утвърденото по 16 лева не може да стане на 8 лева нѣ сте г. далъ по 8 лева? Много ти благодарятъ Тутраканскитѣ жигели, за това предизвикано отъ тебе благодарение (изберете го за депутатъ р) Добръ че ти можа да успеешъ да излъжешъ гражданитѣ, че било 16 лева, нѣ ти като гледашъ за въ полза на хазната и знаешъ че еврейна даде 10 лева, защо не му го дадохте на сѣщата цѣна, нѣ два лева по долу?! Този неизвѣстенъ материалъ, който ся намира въ Тутраканския Районъ, сполучи да го отнемешъ, като казваше че е правителственъ, то и азъ потвърждавамъ на това ти добропожелание, нѣ незнамъ до колко е право, да ся позволи на Еврейна, да събра този материалъ, и въ градъ?

Ахъ бедний Тутраканъ, и послѣдния му непредвиденъ доходъ ся взе, какъвъ ще бюджетъ да състави за напредъ, какъ ще поддържа училище, какъ ще построява безкалдаржнитѣ пѣтица? Сѣдете да сѣдимъ!

Дано почитаемото влеше правителство, отдадете този непредвиденъ доходъ на бедния ни градецъ, гражданитѣ ни, съ велика радостъ, ще благодарятъ на този даръ. (Отнесете са формално р.)

Единъ гражданинъ.

г. Кула, 28 Юлий 1883 год.

Господине Редакторе!

Въ брой 1-й отъ почитаемий ви листъ срѣщамъ една дописка, въ която дописникътъ ви ми напесе голѣма обидъ, като ми предисева най-лъжовни качества, за които азъ не съмъ ни сацувалъ.

Безименний дописникъ казва, че азъ съмъ заповѣдалъ на нѣкои си Г-нъ Филиповъ да затвори дукантъ въ едно врѣме въ родъ на цѣлтъ ми; за жалостъ, отъ какъ съмъ билъ въ г. Трънъ такъвъ дюгендия не познавамъ, а при това, подобно нѣщо не съмъ заповѣдалъ. Подлия дописникъ всевъзможни лъжи може да изрече и да ги има за фактъ на неговитѣ машиници и авантюри.

Казаниятъ прѣдставява за гражданинъ съ права Сотира Милтенова, който ся ползова не по-вече отъ 6 или 7 дни въ годишата отъ тия права . . . а послѣднитѣ употребява въ затворъ, въ прочемъ чловѣкъ съ качество лже-сѣдѣжиско въ съвършеностъ. Слѣдователно азъ като единъ отъ служащитѣ лица, особенно, ся имамъ прѣдъ видъ и сѣмъ отговоренъ за всеко безрѣдно дѣло въ града, бѣсчестния дописникъ ми предисова качества, ужъ че ми е отиѣлъ палто въ домътъ си помѣнатий С. Милтеновъ, да ли този заедно съ дописника въ сѣщия денъ неможаха за улнка, да представятъ до виешо ми началство палтото ми? прѣдъ които трѣбваше да бѣда отговоренъ, нѣ види се тая подлостъ

на дописника по частни каприци са е влягалъ за която подлостъ съмъ увѣренъ, че тѣждѣ мѣчно ще се избави.

Освѣтъ туй дописника казва, че на 26-и чрѣзъ съдѣйствието на жандармитѣ съмъ насилственно обезчестилъ нѣкоя си дѣвојка денемъ, това е не мислима лъжа Г-не редакторе; да ли единъ членъ отъ тѣлната не може да яни на управителя за този личенъ произволъ? когато канцеляриятъ на управителя не бѣше по-далеко отъ десетина шага отъ кваргирата ми. За жалостъ Господа, че дописника прѣдгавява и този фактъ, като С. Милтенова за честенъ гражданинъ.

Той казва че слушалъ, какъ женитѣ изъ градъ дали прошение до Министерството на Вѣтрѣнитѣ Дѣла подъ прѣдлогъ, че неможаха да ходятъ ноцемъ по улицитѣ по късно отъ 8 часа по Европ. азъ оставамъ на почитаемитѣ Г да читатели да разсѣдятъ за тия жени, нѣ само ще кажа, че кои жени обичатъ да сѣ шиятъ по тѣмнитѣ улици по късно отъ 8 часа? Длѣго време Трънската болница ще бѣде напълнена съ болни отъ венерическа болестъ и отъ двата пола, ако женитѣ сѣ шиятъ по улицитѣ както иска дописника.

Този драци дописникъ, когато почналъ да излива мѣдритѣ си и подли сѣждениа за менъ, еднаи може са повѣрва, че мозака му е билъ на мѣсто. О! глупавий отъ глупитѣ жалко ми е за васъ за гдѣто се мислите, че фигурирувате за нѣщо, а въ сѣщностъ си мерско и подло, . . . въ прочемъ ще ви познаемъ прѣдъ правосѣдието-

Н. Баламезовъ.

Орхание, 31-й юлий 1882.

Г-не Редакторе на в. «Славянинъ».

По поводъ на дописката отъ Орхание, подписана отъ «единъ гражданинъ» и обнародвана въ вѣстника Ви отъ 28 текущаго, брой 6-й, моля Ви Господине Редакторе, бѣдете добръ да помѣстите въ единъ по-ближенъ брой на вѣстника си долнитѣ ми редове, за освѣтление читателитѣ Ви по изложенитѣ въ горѣнаведената дописка.

Жители отъ г. Егрополе г-нъ Плия Вълчевъ прѣзъ мѣсець май, бѣше испратилъ около десетъ души работници да му събиратъ понадали отъ зиманитѣ сѣгове дърва отъ правителствената гора въ Егрополски районъ, които да исприца въ г. София за продаване. Въ сѣщото врѣме, като са намѣрваше Губернскій Лѣсничей въ Егрополе, получилъ отъ него приказание, пожеже сѣмъ горски стражаръ на казанитѣ гори, да не дозволява на работницитѣ на Г. Вълчева да събрагъ понадали дърва въ правителствената гора, пожеже щѣ ли да се продадѣтъ на публиченъ търгъ, което приказание испълнихъ. Г-нъ Вълчевъ, защото по приказание не допустнахъ на работницитѣ му да събиратъ повѣче дърва, както му се искаше, и отъ които да вземе повѣче пари въ София, ме прѣдаде на сѣдъ въ Орханийското Мирво Сѣдилище. Г-нъ Сѣдята на 16-й юлий ма осѣди заочно: Да плати Вълчеву 600 лева загуба, пари, види се, които щѣлъ да спечели въ г. София, и други 60 лева сѣдебни разноси, всичко 660 лева да плати азъ единъ бѣденъ съ жена и дѣтца горски стражаръ, получающъ венчко 60 лева съдържанне въ мѣсець, защото съмъ направилъ голѣмий грѣхъ да испълня приказането на своето Начлство.

До колко тая пришеда на прѣхваленитѣ отъ «гражданинъ» сѣдия е справедлива, най-ясно може да се види отъ самитѣ мотиви на сѣдята, които по долу излагамъ и на основание на които е издалъ прѣсѣдята си, а именно: «Сѣдята като взе прѣдъ видъ, че споредъ членъ 56 отъ сѣдопронзводството на гражданскитѣ дѣла, само военнослужащитѣ лица се призоваватъ въ сѣдъ чрѣзъ своето Начлство; че горски стражаръ е отъ гражданско вѣдомство, и отъ нижнитѣ чиновне: че горски стражаръ е приелъ призовката си и втори нейнъ листъ поднѣсилъ и вѣриалъ въ сѣдъ, нѣ не се явилъ при разгѣждане дѣлото и прочее» и на основание на всичко това осѣждамъ се заочно. Тия чудесни мотиви, съвсѣмъ неподходящи къмъ това дѣло, доказватъ, до колко прѣхваленитѣ сѣдия е справедливъ, способенъ и отбира отъ работата си. Първий мотивъ е неподходящъ къмъ това дѣло, за това, че навѣдени 56-й членъ опрѣдѣлява начина по който се призоваватъ въ сѣдъ военнослужащитѣ лица въ качествъ на свидетели, а не на отбѣтници, както се призовавахъ азъ; другитѣ два мотива са противъ 32 пунктъ отъ закона за чиновницитѣ, който гласи: «когато се възбуди противъ чиновникъ углавно прѣсѣдѣвание за прѣвѣшение властѣта си, прѣдварително той се отстранява отъ длѣжностъ до гдѣто се произнесе сѣдъ». Слѣдователно азъ не бѣхъ и не съмъ отстраненъ отъ длѣжностъ, затова и неможихъ да ся яви въ сѣдъ да отговарямъ за дѣло, което съмъ извършилъ по приказание.

Вѣшкой, който е прочелъ малко много сѣдебнитѣ правила и закони знае, че служаще лице, при испънение своитѣ си обязанности, ако напесе нѣкому прѣда, наказва се, още заплата вредата на тогова, когото е напесена, ако ли служащитѣ е извършилъ това по приказание, наказанието се налага на началството му, което му е дало приказането; още сѣкой знае, че членъ 8-й забѣлѣжа 2 отъ допълненята на сѣдебнитѣ правила гласи: «частнитѣ лица сѣ обрѣщатъ съ своитѣ жалби за неправилнитѣ дѣйствиа на длѣжностнитѣ лица, къмъ подаващото имъ началство, или прокурорътъ, още че разногласия мѣжду прокурорътъ и началството за даване въ сѣдъ служащото лице се разрешаватъ отъ Върховнитѣ или Апеллативнитѣ сѣдилища, споредъ положенето, което занимава служащитѣ». Венчко това по добръ трѣба да знае сѣдята, за да може да отговаря и по добръ на назначенето си. «Гражданинъ», който тѣй избилъ похвалява сѣдята си, само едно нѣщо е казалъ право за него, а то е, че сѣдята не огнива въ градската градина, гдѣто трѣба да се задоволи само съ чистъ въздухъ и благоухането на цвѣтѣта, нѣ като «гражданинъ» при вѣрчмари, какъвто е билъ по първо.

Конний горски стражаръ на Егроп. участъкъ. Кръстѣю П. Поповъ.

Пишѣтъ ни изъ Тутраканъ:

На 1-й Августъ нападатъ около 15 злодѣйци на село Чаушъ махлеси, обирачъ три къщи, горили трима човѣка и петмина ранили, взѣли до 200 лири и други нѣща. Отъ денъ на денъ разбойницитѣ са умпожаватъ.

РАЗНИ

Овзи денъ въ Срѣдъ премина прѣзъ градъ ни Н. Пр. Г. Соболевъ Министра на Вѣтр. Дѣла и замина за Варна.

Въ Силистренско единъ стражаринъ, като си вървялъ изъ пътя за градъ, испречилъ са на предѣ му единъ разбойникъ турченъ, стражарена като вижда каква е работата, гръмва върху му, но ототзадъ други трима разбойници, които биле приготвени, гръмватъ върху стражарина, на когото прѣзъ гърдите, преминалъ крушума. Стражарена билъ донесенъ на болницата въ гр. Силистра, на вѣмало надѣжда да остане живъ.

Извѣстиятъ ни изъ София, че новия законопроектъ за изборитѣ на депутати билъ внесенъ въ Държавния Съвѣтъ за разглеждане. Въ него, числото на народнитѣ представители било определено на около 56 д. нито единъ чиновникъ, не можалъ да бѣде избранъ за депутатъ. Прямото избиране отъ народа се замѣнявало съ двойната система. Мнозина вѣрватъ, че тоя законъ щѣлъ да бѣде приетъ.

Изъ София извѣстиятъ, че Българското правителство, отправило до великитѣ сили, подписавши Берлинския трактатъ, една нота, за благоприятното рѣшение на въпроса за Варненската желѣзна линия.

Отъ много мѣста ни съобщаватъ, че нашитѣ земледѣлци, още не биле си привезли храната, нито сж почнали да вършеятъ, защото се заловили да броятъ всѣкому снопето, съ цѣлъ да не заплати нѣкой нѣщо повече; това правило не е ло, но да не би времето да имъ нанесе нѣкоя вреда, която ще ги коштува повече отъ колкото мислятъ, че ще заплатятъ, ако не си броятъ снопето. Въ нѣкой случаи скжперничеството нанася по голѣми пагуби.

Извѣстието за спирането на в. „Свѣтлина“ за единъ мѣсець, се потвърждава и не е празно слово. Това станало казватъ, по поводъ на една русска статья, въ която се споменувало нѣщо за правата на Султана надъ нашето Княжество.

Спорѣдъ както извѣстиятъ изъ Тутраканъ, тамъ се почнало основанието на едно Театрално Благотворително Дружество, за която цѣлъ се събрали около 120 рубли. Приготовлявалъ са устава на дружеството.

Сѣкой съ благодарение глѣдаше на мѣрките, които се бѣхъ взели въ Русчукъ, да се почистятъ кучетата, които въ изобилие кръстосвахъ пътищата, но тая мѣрка трая за кратко време. Днесъ улицитѣ пакъ сж пълни, отъ тия вредителни животни. Желателно е да се непрекратява тѣхното истребление.

Нѣкои отъ учителитѣ които занимавахъ това звание въ Руссе, щѣли да се извадятъ и замѣстятъ съ други. Мѣжду тия, които се исклучватъ е и дъщерята на Обретеновата многострадална фамилия, на която синоветѣ сж лежали по десетки години въ Азиатскитѣ тъмници за свобода, за народност. Извѣстни сж на цѣлъ градъ страданията, както и заслугитѣ на тая фамилия, нѣколко синове отидохъ жертва по бойнитѣ полета, останалитѣ сж оставени безъ занимание, безъ прехрана. Една стара майка баба Тонка, лишена отъ сичкитѣ средства и отъ всѣка помощъ, се подкрепеше много малко отъ дъщеря си, която, защото се

е трудила и помагала на раненитѣ сълдати, при освободението ни, днесъ са отнема и ней прехраната, като не и се дава нито потребното свидѣтелство за учителствуванието и, да може да се наръди на друго мѣсто! Вотъ, правда! Така са награждаватъ заслугитѣ!?

Изъ градъ ни почна да се говори, че само-себѣ избраното ланско училищно настоятелство на основнитѣ училища въ Руссе, било ужъ на мнѣние, да не премѣства ученички отъ едно отдѣление въ друго, т. е. отъ 1-во въ 2-ро, отъ 2-ро въ 3-то и т. н. Защото ученикитѣ биле слаби! Не уже ли отъ 60 ученички въ едно отдѣление, нѣма поне петъ, които да сж прилежавали и приготвили, да да минатъ въ по-горнѣ отдѣление? До колкото знаемъ, много ученички, дадохъ отличенъ испитъ, и тѣ ако се оставятъ пакъ въ сжщото отдѣление, съ каква рѣвностъ ще посѣщаватъ училището и какво ще учатъ? Но остава да видимъ, да ли ще стане и това чудо, че тогасъ да поговоримъ по-наобширно. Прѣди да видимъ, нетрѣбва да говоримъ.

Английскитѣ флоти припятствували на турекитѣ, да извадятъ войската си на сухо. Много хиляди индийска войска претигнала въ Суецъ.

Султана потвърдилъ прокламацията, чрѣзъ която Араби-паша се прогласява за Бунтовникъ. Рускитѣ военни флоти, обикаляли по Черно море по край турскитѣ граници.

Султанътъ не са съгласилъ да подчини войската си подъ военната команда на англичанетѣ.

Управителтъ въ Дамаскъ, за да запази тишината, заповѣдалъ да затварятъ сичкитѣ шехове, които идатъ въ градъ изъ Египетъ.

Англия рѣшила да построи частъ по-скоро желѣзенъ пѣтъ на дължъ по каналътъ отъ Портъ-Саидъ до Иеманлъ.

„Моринъ Постъ“, съобщава че началницѣ на Одескскій и Кавказскій окръзи получили заповѣдь, да иматъ войскитѣ си готови за походъ, щомъ се прекъснатъ сношенията мѣжду Англия и Турция. Игнатиевъ щѣлъ да бѣде скоро назначенъ за посланикъ въ Цариградъ.

ТЕЛЕГРАММИ.

Ески-Джумая, 29 Юлий 1882 г.

Министру на Вѣтрешнитѣ Дѣла.

Вчера часа четири послѣ обѣдъ десетъ души разбойници нападнали между Надърларъ и Тича (Османъ-Пазареко) на караулитѣ, взели имъ патронитѣ, на митарственний жандармъ и на пѣтницитѣ вземали оржжията и ги държали часа до 7 въ гората. Съобщено началнику района за преслѣдванието имъ.

Окръженъ управителъ Славковъ.

(изъ Держ. вѣстникъ.)

Пльвенъ 4 августъ 1882.

Ноцесъ управителската канцелярия разбита и ограбена; взети 310 рубли, славна организация! напредваме!

ПОДАРЪКЪ

Г-нъ Николай Георгиевъ въ Никополъ подарява 1/2 годишно течение отъ в. „Славянинъ“ за родното си мѣсто село *Угарци* (Ловчански окръгъ) Дарланска околия.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

№ 287

Подписанный Сѣдебенъ Приставъ при Руссен. Окр. Сѣдъ на четвъртий участокъ Иваница Данчевъ, на основание ст. ст. 303, 394, 299, и 400 отъ Вр. Сѣдб. правила, обявямъ за всеобщо знание че на 25. Августъ т. г. при Тутрак. Мир. Сѣдъ ще са продаватъ сѣдоющитѣ движими имущества на отѣвтника Маринъ Георгиевъ отъ г. Тутраканъ а именно: № 77. свини стари и № 40 свини малки, за удовлетворение дългата му къмъ Добри Тросковъ. Маринъ Читака и Иванъ Радовъ, отъ гр. Тутраканъ отъ № 8,000 гроша. Съгласно испълнителнитѣ листове, подъ №. 1657 и 1658 отъ 21 Юлий т. г. и № 1663 отъ 26 Марта 1881 год. продажбата ще почне отъ оцѣнената сума 8,000 гроша. Формалноститѣ на тая продажба ежедневно сж достѣпни, желающитѣ конкоренти всякой день могатъ да присѣтствуватъ освѣтъ празничнитѣ дни въ канцелярията ми при Тутраканскій Мир. Сѣдъ, отъ часътъ 8. предъ обѣдъ до часътъ 12, а послѣ обѣдъ часатъ отъ 2. до 5. вечерята.

г. Тутраканъ 1-й Юлий 1882 год.

Сѣдеб. Приставъ *И. Димитровъ.*

СКОРО ЩЕ ИЗЛЪЗАТЪ
ОТЪ ПЕЧАТЪ
ДВА УЧЕБНИКА
УЧЕБНИКЪ
ПО МАТЕМАТИКАТА

за третий классъ на трикласснитѣ ни училища
ОТЪ

П. Никополовъ

II
УРОЦИ
ПО ЕСТЕСТВОВѢДНИЕТО
съ 25 разни картини
ОТЪ

М. Б. Сеизова

ИЗДАВА КНИГОПРОДАВНИЦАТА НА Н. ТОДОРОВЪ
ВЪ ТЪРНОВО.

ИЗЛОЖЕНИЕ

на

РАЗНИ МАШИНИ

ОТЪ

АДРИАНСЪ ПЛАТЪ & С-ТЕ
ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

ЗА ЖЕНЕНЬЕ (НОСЕНИЕ) И ВЪРШЕНЬЕ
НА ХРАНИ.

Намиратъ са за проданъ при подписания въ гр. Варна.

Желающитѣ лица или села да купятъ отъ горнитѣ машини или да ги взематъ подъ наемъ за работата си, нека се отнесатъ до менъ за споразумение.

Цѣна нап-умѣрена.

За улеснение на споразумението, желающитѣ могатъ да се отнесатъ и до Г-на Сгавро Христоулиди въ Русчукъ.

Братия Сиври'оглу.